

Elmullott a lagzi, mindön méktörtént, de a két lán örökre memaratt vénlának.

Evvel végetért. Boldog étellel étek, haltak, egy nagy sárga tökbe sz. . tak, ennek még ennek az öregnek a fejihó vágták, még máig is kopasz.

Pap Tamás Katalin.

54.

Hát akkor vót éccér egy kovácsné. Elszerette a kovácslegént. Aztán megbetegödött a kovácsnének az ura. Persze ezt akarták a kovácsné is, még a kovácslegén is, de nem mertek neki annyit anni, hogy éccerre elpusztujjon. Hát akkor ezök azt csináták magukba: ezök összeházasonnak, de a kovács utba vót. Talátak erre orvosságot. Lassikán adogatták ez embörnek, nehogy kitudógyon. Hát azt akarták ezök, attak annak a betegségnek nevet, hogyva valaki kérdi, hogy mi bajja a mestör úrnak, azt monták, hogy sorvadásba van.

Egy szép naponn a kovácslegény a méhelbe csinyát egy rettenetös nag:szöget. Kérdözte az asszonytu, hogy a mestör ur mit csinyál. Ebéd után egy kicsit a mestör léfekütt alunni, kovács-legén még bemönt a méhelbü, vitte a nagy szöget, még a kalapácsot, aztán mutatta az asszonymnak, hogy hugyan tarcsa oda a szöget a kovácsmestör fejihó. Az asszony még egy szót sē szót, hanem odatartotta a szöget. Akkor az embör fokta a kalapácsot, akkorát ütött a szögre, hogy a kovácsmestörnek, Rigó Ferenc mestörnek a fejín körösztü a nyakáig lēmönt a szög. Belehúzták a halálsipkát a fejibe, kiharangozták. A Rigó Ferenc mestört eltemették.

A kovácslegény az özvegyét feleségül vätte. De akkor mindénnek úgy kellött lönni, ahogyan a kovács-legény monta, mer az asszony nem mert ellenközni. Ha valami nem teccött a második embörnek, akkor jó kirakta, még-verte a zasszonyt.

Ez a két bűnös pár bejártak a városba mullatni. Ha a zembör megrészögdött, a zasszonnak vezetni kellett. Mэгunta a zasszony a második embört, azon spēkulát, hogy hogyan tunna rajta segíteni.

Mikor kellett nekik hazagyünni a városbu, az embör részög vót, nem akart gyünni. Vót a határba egy nagy szakadék. Hogy azt az asszony tanusíthassa, hogy elgyütt a zurátu, többek láttára onnan elgyütt. Mэгleste a zurát, mikor az részögenn, sötétbe gyütt, akkorát lökött rajta, hogy ez beleesött a szakadékba, és rögtön mөkhalt.

Igy szabadút mөг a második urátu. Férhő mөnt harmaccor, de már akkor a Rigó mestörrü maradó szép vagyon elcsúszott. Nөm teccöt neki a harmadik embör sө, annak is készítötte az ételibe lassanként, amitől elpusztujjon. Az is elpusztút. De akkor má vagyon sөmmi sө vót, öregségire sөmmi nékü maratt, nem vót sөmmije.

Vót a kösségbe ety tisztösségös házaspár. Azt monta a mөnyecske a zurának : — Nézd csak, én ezt a zöreg-asszont idehozom, jobban tud gondot tartani a zállatokra is mөг a gyerökökre is mind ety fiatal lány. Itt van ez a kis lakás, ebbe berakhati a holmijját. Ha mөkhal, el is temettöm, ha jól viseli magát.

Húsz év eltelt az első ura holta utánn. A Rigó nemzeccségök közü eggy elhât, a Rigó mestör kovács mellé temették. Odatemették egymás mellé, de a kovács kopersója összeesött, akkor a sirásó mөг a seggiecsége mөгnésték, hgy mijen lehet má ez a holttest. De már húsz év után csak a csontokat, mөг a rettentő szögeket látták. Csodákosztak rajta, hogy mi történt itten ? Ekkora nagy szög a fejkoponyán körösztü ! Biztos ez okozta a halállát.

Akkor a sirásó a könyvbe mөгnézte, hogy hányadik sor, hányadik sír, ahogy föl vót írva : — Ez az én Rigó Ferenc barátom, ennek husz éve, hogy ez mөkhalt. Ennek én ástam a sírját !

Fokta a sirásó a fejköponyát a szöggel együtt, egy tálcára tötte, és ety szép fehér zsebkendővel leterítötte. Bevitte a paphó.

Hivatta a plébános röktön a zassont, amikor a röggeli mise kimullott. Elkütöte a dékánt az asszonhó, hogy hívja a plébános urhó. De az asszony azt felöte hogy : — Mi a fenét akar vele. Nöm örök én arra rá, hogy a pappal tárgyajjak ! Mongya mög neki.

A pap mөгenn csak kütöte a dékánt, hogy mongya mөг neki, ha ide nöm gyün, csöndörökkel hozatom ide, de mégis ide kell neki gyünni.

Mikor a zasszon mөгjelent, azt kérözte töle a plébános, hogy : — Hány éve annak, hogy az első urad mөkhalt.

— Húsz.

— Mijen betegségbe halt mөг a zurad ?

— Tudom is én, úgy hiszöm sorvadásba. De már húsz éve, mijen testrészt lehetne annak látni, hun van má az a régi idő.

Ekkor a plébános elibevitöte neki a tácán a zurának a fejköponyáját. Lövötte róla a terittöt, a zasszony nagyot sikoltott.

— Nézd csak, ismeröd-ö eztet ?

Akkor elkeözte a plébános úr gyöntatni : — Tö asszony, most má teneköd nöm sok van vissza, gyönd mөг a büneidet, mer másképpen elvisz a zördög.

Mikor a plébános úrnak a szivihöl szöló beszédöket hallotta, annyira mөгbánta a büneit, hogy mөг a másik két urát is bevallotta, hogy ö ölte mөг.

— Nö vesziccsd el azér a rövid egypár napi életödér a zörökkévalóságot !

Mikor mindönt bevallott, a plébános úr átatta a törvénnek, a zigasság kiszölgáltatásának. A három embörér fölakasztották.

Pap Tamás Katalin.